

8-9 Inburgeraars

"Voor de oorlog in Syrië was mijn leven supermooi"



10-11 Europa

Vechtlust en bevoegenheid tijdens viering 25 jaar Maastricht Treaty



6 Dinner!!!

Dean UCM and Stennis: "Forty? Really? You don't have any wrinkles"



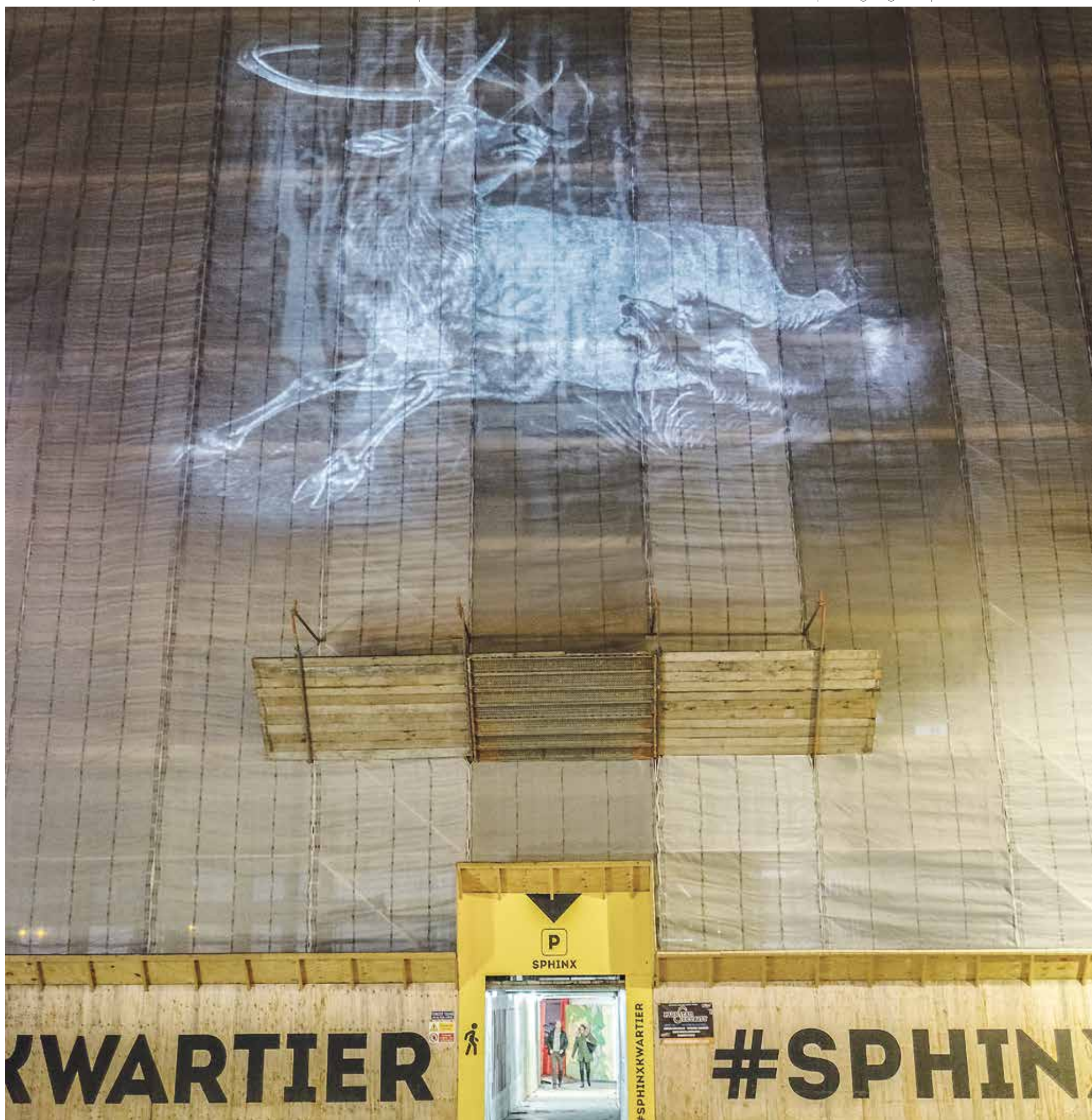
The Observant team wishes you all a lovely Christmas and a happy New Year

The next issue will be published on Thursday 12 January

observant 15

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 15 december 2016



A reindeer of unnatural dimensions: the image is part of a video art project on the Eiffel building, which will house the Student Hotel as of September next year. In the coming months Life of Ornament will be projected onto the covered building: landscapes measuring some 24 by 40 metres above the Sphinxcour (east façade, on the Boschstraat) and floral decorations on the west façade (Sphinx car park). The images come from the old designs on local earthenware from the Sphinx and Société Céramique, transformed by the artist duo Persijn Broersen and Margit Lukács into moving images. The project is a "unique crossover between Maastricht cultural heritage and video art", say the organisers. Until 30 April 2017, 19:00–24.00. www.viewmaster-projects.com Photo: Joey Roberts

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder



Naam: Yvette Froeling (46, Beek)* **In het dagelijks**

leven: Manager Talencentrum, sinds september 2016*

Burgerlijke staat: Samenwonend met Carlo, twee kinderen:

Olivier (8) en Maud (6)* **Woonplaats:** Woont in Olne (tussen Luik en Verviers)

“Ik ben kostwinner, Carlo is huisman”



Foto: Loraine Bodewes

My home is my castle. Klopt. Letterlijk. We zijn in 2005 verhuisd naar Wallonië, waar we een soort kasteeltje hebben gekocht. Dat was tachtig jaar lang in handen van dezelfde familie, onder wie een kolonel. In het dorp stond het bekend als *le petit château du colonel*. We hebben het gekocht om er een B&B te beginnen, maar we hebben de verbouwing stilgelegd toen de kinderen kwamen. Van de gastenkamers zijn alleen de contouren zichtbaar. Ja, het klinkt als *Ik Vertrek*. Vrienden wilden ons opgeven voor het tv-programma dat in die tijd populair werd. Het woont heerlijk, we hebben vijfduizend m2 groen om ons heen. Ik loop zo met het hondje de heuvels in.

Favoriete boek? De hele serie van Asterix en Obelix. Op vakantie gaan er stevast een paar de koffer in. Ik kan erg lachen met de plaatjes maar ook met de tekst. Ik heb er ook een paar in het Engels, gekocht in Cambridge waar ik mijn afstudeeronderzoek deed, en dan vallen de taalgrappen nog meer op. Het was een universitair docent in Tilburg die me erop attent maakte.

Ik heb overduidelijk een talenknobbel. Dat durf ik niet te zeggen. Ik spreek Engels heel goed en Frans goed, maar een talenknobbel Ik heb wel veel met taal. Ik heb nota bene taal- en literatuurwetenschap gestudeerd, in Tilburg. Ik was meer een tekst- dan literatuurwetenschapper. Ik had bijvoorbeeld tekstschrijver kunnen worden, maar ik vond na mijn studie een baan bij de Belastingdienst in Apeldoorn. Daar schreef ik handleidingen voor software. Van die ingewikkelde systemen die speciaal voor de Belastingdienst werden gemaakt.

Ik heb lef. Ja, ik denk het wel. Het was natuurlijk makkelijker geweest om bij de Belastingdienst te blijven, maar ik heb mijn baan opgezegd om in een Franstalig gebied neer te strijken en opnieuw een netwerk op te bouwen. We hadden toen nog geen

kinderen, dat scheelt. En de familie, rond Breda en Den Bosch, was in twee uur te bereiken. Maar goed, je gaat wel emigreren. Zo ervoeren we dat. Een paar jaar later, integreren in de gemeenschap was lastiger dan we dachten, hebben we op het punt gestaan om terug te keren, maar we zijn toch gebleven. Dat is een goede keus gebleken.

Hutspot of Luikse ballen? Allebei. Gaat goed samen wat mij betreft. Carlo kookt altijd, nooit hutspot trouwens. Ik vind koken leuk maar heb daar weinig tijd voor. Ik ben kostwinner, Carlo is huisman. Daar komt aardig wat bij kijken. Hij doet de tuin, brengt en haalt de kinderen van en naar school, doet boodschappen, kookt, noem maar op. Ik vind het lekker om mijn handen vrij te hebben. Ik probeer de kinderen één dag per week te brengen, om contact te houden met ouders en leraren, om te laten zien dat Olivier en Maud ook nog een mama hebben.

Heerlijk, elke dag heen en weer pendelen. Ter hoogte van Visé zie ik aan de ene kant de Maas en aan de andere de rotsen en denk ik: hier begint het buitenland en moet mezelf dus regelmatig corrigeren. Het is mijn thuis! Ik doe het al elf jaar, driekwartier heen, driekwartier terug. We hebben een nieuwe Alfa Romeo Mito gekocht, ik vind rijden leuk. 's Ochtends bedenk ik wat me die dag te wachten staat en 's avonds overweeg ik wat goed en niet goed is gegaan.

Met mijn broers en zussen lig ik voortdurend overhoop. Nee hoor, ik heb twee oudere broers met wie ik een goeie verstandhouding heb. Mijn oudste broer woont in Nieuw-Zeeland, en de middelste in Tilburg. Met hem scheel ik 1,5 jaar, we zijn altijd twee handen op één buik geweest. Als kind al speelden we veel samen. Hij maakte nieuwe vriendjes en ik, ietwat verlegen, mocht meespelen. Ik ben opgegroeid in Wijchen, bij Nijmegen,

in een middenklassegezin. Mijn vader, geboren in Indonesië uit Nederlandse ouders, was planner in een keukenzaak, mijn moeder was secretaresse en kleuterjuf. Iedereen deed aan hockey, ik heb op het hockeyveld leren lopen. Ik speelde op hoog niveau, landelijke competitie. Ik was aanvoerder en spelverdeler en vind het, net als in mijn werk, prettig om het voortouw te nemen, mensen te stimuleren, te motiveren, om de juiste mensen op de juiste plek te krijgen.

Chagrijnig ben ik vooral als... Een berg ongestreken was na een drukke week ligt te wachten. Van die stomme klusjes. Verder ben ik eigenlijk heel positief ingesteld, iemand die eerder ja dan nee zegt. Ik heb ook zelden ruzie met Carlo. Echt knallende ruzie hebben we nog nooit gehad. Nee, geen dichtslaande deuren of kapotte borden. Wat heeft het voor zin?

Als ik de tijd terug kon draaien, dan ... Ik heb mijn moeder op jonge leeftijd verloren, ik was 25, zij 54. Ze is elf jaar ziek geweest en stierf aan kanker. Ik studeerde in die laatste jaren en was, zoals dat gaat als student, minder betrokken bij het thuisfront. Met de kennis van nu had ik meer tijd met mijn moeder willen doorbrengen toen het nog kon. Niks speciaals maar gewoon samen op stap, genieten van samen dingen doen. Wel heeft ze mijn afstuderen nog net meegemaakt, net als dat van mijn broer en onze toenmalige partners. We studeerden allemaal in dezelfde tijd af. Het leven is eindig. Dat was de harde les die ik toen heb geleerd. Sindsdien vind ik het belangrijk om de dag te plukken. Carpe diem, het is in mijn genen gaan zitten. Daarom zijn we ook naar Wallonië verhuisd. Stel niet uit tot morgen, wat je vandaag kunt doen.

Nederlandstalige bachelor cultuurwetenschappen verdwijnt

De Nederlandstalige bachelor cultuurwetenschappen gaat verdwijnen. Vanaf september 2017 kunnen eerstejaars alleen nog kiezen voor de Engelstalige variant Arts and Culture. Hoewel de voertaal Engels is, kunnen Nederlandse studenten ervoor kiezen om hun toetsen in het Nederlands te maken, net als hun papers en scriptie.

Nederlandstaligen hebben baat bij een goede kennis van het Engels, vindt de faculteit. Ook als ze in het eigen land gaan werken. Het in elkaar schuiven van de twee opleidingen is dus niet alleen een bezuinigingsactie, benadrukken portefeuillehouder onderwijs van de faculteit Arts and Social Sciences, Jessica Mesman en opleidingsdi-

recteur Anique Hommels. "Je wilt dat de studie is toegesneden op de maatschappij van vandaag. Het Nederlands is niet helemaal weg. We nemen het zelfs serieuzer, we gaan een expert benoemen die onze studenten kan begeleiden bij het schrijven van bijvoorbeeld academische papers in het Nederlands. We hebben al een academic advisor die dat doet voor het Engels."

De bachelorblokken van het eerste 1,5 jaar worden door opnieuw in het leven geroepen planningsgroepen "met een frisse blik bekeken en waar nodig gerevitaliseerd. Het is belangrijk dat ze goed op elkaar aansluiten en dat de samenhang tussen de blokken helder is", zegt Hommels. De specialisaties in het laatste 1,5 jaar gaan verdwijnen. Daarvoor in de plaats komen nieuwe

keuzeblokken. Welke dat zijn, is nog onduidelijk. "Er komt een *open call*, iedereen kan voorstellen indienen. De specialisaties vinden hun oorsprong in het oude vierjarige doctorandusprogramma. Wij vinden dat de bachelor een brede opleiding moet zijn, de master is er voor specialisatie."

De nieuwe plannen die, zo vertelt Hommels, *bottom up* ("veel brainstormsessies en voorlichtingsbijeenkomsten") tot stand zijn gekomen en nog verder moeten worden uitgewerkt, hebben de nodige onrust veroorzaakt. "Ik snap de zorgen", zegt Mesman. "Mensen die jarenlang blokcoördinator zijn, moeten nu hun blok opgeven. Die vragen zich af: wat komt er voor in de plaats? We willen dat er wordt gerouleerd, maar met behoud van opgebouwde expertise. We hebben die hard

nodig, de docenten zijn zeer inhoudskundig. Zij kunnen lid worden van de nieuwe planningsgroepen. Het laatste wat we willen is dat er iemand buiten de boot valt." Om te vervolgen: "Tijdens de jongste druk bezochte voorlichtingsbijeenkomsten was er een breed draagvlak onder de medewerkers. Daar zijn we heel blij mee."

De voorstellen moeten nog worden goedgekeurd door de opleidingscommissie en de faculteitsraad. In het studiejaar 2017/2018 volgen de voorbereidingen, in september 2018 gaat het herziene eerste jaar van start. De Nederlandstalige bachelor is dan al een jaar van het toneel.

Riki Janssen

"Ons lichaam is uitstekend in staat om schadelijke stoffen af te breken"

Vlees, het is de afgelopen jaren behoorlijk in het verdomhoekje geraakt. Aan Aalt Bast, hoogle- raar toxicologie, de ondankbare taak om tijdens het symposium Onbezorgd smullen: kan dat nog? aanstaande vrijdag in de School of Business and Economics iets positiefs erover te zeggen. "Ik moet bekennen dat ik er zelf ook even na moest denken", lacht hij.

Maar dat is nu juist deel van het probleem, legt Bast uit. "Mensen onthouden negatieve berichten veel beter. Daar zijn we heel alert op." Dat wordt nog eens versterkt door de manier waarop nieuws zich verspreidt. "Veel sneller en mensen selecteren zelf. Vroeger lazen ze de hele krant, nu pikken ze op nu.nl de berichten eruit die in hun straatje passen."

Zo komt iets makkelijk in een negatief daglicht te staan. Neem nitriet, dat gebruikt wordt om rauw vlees mooi roze te houden. "Veel minder gevaarlijk dan men denkt. We denken zelfs dat de nitraten in groenten helpen bij het laaghouden van de bloeddruk." Of dat bij het *sous vide* (in een plastic zak) koken van vlees weekmakers uit het plastic loskomen. "Dat is helemaal niet waar, ik heb er zelf de onderzoeken bij gezocht." Terwijl sommige stoffen in vlees wezenlijk zijn voor een gevarieerd dieet. "Vitamine B12, ijzer, eiwitten, onverzadigde vetzuren. Maar ook creatine, dat de spieren energie geeft, carnosine, dat de spieren beschermt tijdens een krachtspanning, taurine, dat goed is voor de hartspier en D3, dat goed is voor de botten. Dat krijg je niet zo makkelijk in voldoende mate uit andere voeding." Het enige waar je op moet letten is de bereiding. "Laat het niet verbranden, dan komen er kankerverwekkende stoffen vrij." Maar schrik niet meteen als dat een keer gebeurt. "Ons lichaam is uitstekend in staat om schadelijke



Foto: Pixabay

stoffen af te breken. Anders werden we geen 80 jaar. Doe gewoon een beetje voorzichtig aan met vlees – niet meer dan 500 gram per week, waarvan maximaal 300 gram rood vlees raadt het Voedingscentrum aan – dan is er niets aan de hand. En het is nog lekker ook." Bast is een van de zestien sprekers op het symposium. Verschillende wetenschappers zullen over de gezondheids- en milieuaspecten van onder andere vlees, vis, peulvruchten en duurzame voedselalternatieven praten. Hoe je dat allemaal het beste klaarmaakt, daar vertellen chef-koks over, onder wie Hans van Wolde, chef van Beluga.

Meer informatie: <http://mintonline.org/event-onbezorgd-smullen-programma.pdf>

Cleo Freriks

Alstublieft, uw kerstpakket

Kerstpakketten: traditiegetrouw horen ze bij kerst, vaak een doos met wijn, worst en nootjes die volgend jaar nog steeds in de voorraadkast liggen of worden doorgegeven op buurmans verjaardag. Ja, er is stevast gezeur, want zoveel mensen zoveel wensen. De Universiteit Maastricht doet niet moeilijk en stuurt vijftig euro aan VVV-cadeaubonnen. Wat ligt er onder de kerstboom bij de collega's in Nijmegen, Amsterdam en Utrecht?

WD

Lees meer op pagina 5 en lees nog meer op www.observantonline.nl

Wammes Bos

Hoezo hebben sollicitatiecommissies geen humor? Kort gevolgd door: "Je raadt het al, waar sta je over vijf jaar?" Zo werd mij tijdens mijn voorlopig laatste sollicitatiegesprek een aantal dingen gelijk duidelijk. Tenminste twee mensen hebben mijn vorige column in Observant gelezen, het ontbreekt niet alle sollicitatiecommissies aan humor en het beloofde een goed gesprek te worden. En dat werd het ook. Vanaf het eerste moment hing er een hele fijne sfeer. Nu ik iets meer dan een maand voor Fontys Sporthogeschool werk, kan ik zeggen dat die goede sfeer er nog altijd hangt.

Dat een goede werksfeer geen gegeven is, had ik kort daarvoor geleerd bij een van mijn andere sollicitatiegesprekken. Terwijl ik nog zei: "Zonder suiker, alsjeblieft", werd er al gezegd: "Wow, ik wist niet dat je kon promoveren met maar één publicatie..." Wat blijkt? Dat kan zeker. Voor alles een eerste keer, nietwaar? Zo

Een leven lang solliciteren

ook voor het actief terugtrekken uit een sollicitatieprocedure. Had ik nog nooit gedaan. Kan inmiddels van de bucketlist af. Check! Op die ene nare ervaring na, ben ik de korte periode van werkloosheid goed doorgekomen. Niet in de laatste plaats vanwege de humoristische inslag van het UWV. De volgende passage komt woord voor woord uit een bericht van hen aan mij: "U heeft doorgegeven dat u werk heeft gevonden. Gefeliciteerd! Omdat u gaat werken, heeft u vanaf de dag dat u gaat werken 3 maanden geen sollicitatieplicht." Stilletjes ga ik er vanuit dat ik voor de resterende negen maanden van mijn jaarcontract ook geen sollicitatieplicht

heb. Maar je weet het natuurlijk nooit. Wellicht kweekt het UWV een proactieve houding onder zijn cliënte, met als nieuwe slogan: "Ontslag zit in een klein hoekje." Dat een leven lang leren een groot goed is in de huidige arbeidsmarkt, wist ik. Dat een leven lang solliciteren tegenwoordig ook cruciaal is, is nieuw voor me. Het vinden van nieuw werk is in de eerste plaats natuurlijk reden tot grote vreugde. Het is echter niet een en al jolijt wat de klok slaat. Dat ik werk heb gevonden betekent namelijk helaas ook dat dit mijn laatste column zal zijn voor *Observant*. Er zijn niet superveel voorwaarden voor het schrijven van de medewerkerscolumn, maar het



zijn van een medewerker aan de UM is er dan toch wel een van. Bij deze dan ook tijd om afscheid te nemen. Ik vond het geweldig, ik hoop jullie ook. Tot snel!

Jorrick Beckers, sinds kort onderwijkskundige bij Fontys Sporthogeschool in Eindhoven
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth busters

Myth: Sugar is addictive



Prof. Rob Markus Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“We cannot blame one particular nutrient for weight problems and diabetes”

“Sugar addiction is just as serious as other forms of addiction, such as alcohol, cigarettes and even certain drugs,” writes Jasper Alblas, the Dutch author of books such as *Het 7 x 7 Afslank Receptenboek* (The 7 x 7 Slimming Recipe Book), on his website.

Let’s admit it, eating sugar is delicious and who doesn’t succumb to a bag of liquorice or a bar of chocolate every now and again? One piece of liquorice or a square of chocolate is really not enough. But does that mean that we are addicted to sugar? Will we suffer from cold turkey symptoms when we stop? A Dutch blogger from ‘Eet goed voel je goed’ (Eat well feel well) warns her readers that they could suffer “terrible headaches and full blown cravings for everything” when they stop taking sugar.

“Nonsense, there is no such thing as a sugar addiction,” says Rob Markus, professor holding an endowed chair of Neuropsychology, specialising in food, brain and behaviour. “People who are overweight like to look for a cause outside themselves. They point a finger at sugar and its addictive character. But being overweight is simply that you take in more calories than you burn. You eat too much.”

Where does the idea of sugar addiction come from? “In experimental research on animals

approximately ten years ago, scientists starved laboratory rats and then gave them a choice between normal rat food and sugared water. Well, of course you know what they chose. Sugar is tasty and is preferred to other types of food. What the scientists saw in the strong response to this sugar water was an increased dopamine level (a neurotransmitter in the brain), just like in cocaine addiction. One and one make two, they concluded: sugar is just as addictive as drugs. The media picked it up and exaggerated it by two. It was announced as ‘the truth’. But dopamine rises with everything that you like: a lovely hot shower, a gift that you really like, a good film, sex, and food. The difference with drug addiction is that eating sugar do not cause a

structural change in the brain, it doesn’t manipulate the brain like drugs do.”

Over the past few years, the scientific world has become more and more convinced that sugar addiction is an obstinate myth, says Markus. “We took the averages of results of controlled studies in the field that were carried out properly. “But it is not easy to make a dissenting view heard in the media. They immediately say that you are working for the sugar industry.”

Some time ago, the Dutch Diabetes Fund set up a sugar rehab clinic in Amsterdam with which they want to “make citizens aware of the high levels of sugar intake and its effects on their health”. Markus was surprised. “I sent them an e-mail saying that the sugar addiction they are referring to, does not exist. We cannot give one nutrient the blame for weight problems and diabetes. I feel that the Diabetes Fund is misleading the public.” What was the reaction to Markus’ email? “They would take it into consideration.”

Wendy Degens

This is a series in which academics shoot down popular myths

🌐 Nederlandse versie op www.observantonline.nl



Spanish Europe

“You guys in Europe are different. You have a different way of seeing the world. I like Europe - everything is very well organized and there are a lot of opportunities.” My Blablacar-driver, just back from visiting his girlfriend in Southern England, surprises me. Not because he talks about the level of organization in other countries - it’s not the first time a Spanish person brings up this topic with me - but because of his word choice. Europe.

From the context of our conversation, I reach an interesting conclusion: apparently, when Spanish say Europe, it doesn’t include Spain. In the days after the ride, I start paying attention to how the people around me use the term, and this confirms my hunch: it means England, Germany, the Netherlands, and the Nordic countries.

When I think about Europe, what first comes to mind are Italy and Greece: the civilizations of Athens and Rome shaped our political and cultural history. After, I might think about one of the great capitals of our continent: Paris, London, Berlin, their skylines, and their history. However, never would it exclude Spain, one of Europe’s largest countries, geographically and mentally close to Holland: one of our traditional holiday destinations.

“Are you thinking about living outside of Europe, too, later on in life?” On my way back from a weekend in mind-blowingly beautiful (and well-organized, by the way) Madrid yesterday, another driver asks this - and again, the context tells me that Spain is considered *outside of Europe*. I start laughing and tell him I think Spain technically belongs to Europe, but according to him, that’s a misunderstanding: “You might see it that way. But see, here, we’re in Northern Africa.”

Fleur Damen, student at UCM, on exchange in Spain

Dutch bachelor's of Arts and Social Sciences discontinued

The Dutch programme of the bachelor's of Arts and Social Sciences is to be discontinued. As of September 2017, students will only be able to choose the English variant of Arts and Culture. Although the language used during the course is English, Dutch students can choose to do their exams in Dutch, just like their papers and theses.

The faculty feels that Dutch students benefit from a good knowledge of English, even if they work in their own country. Merging two programmes is therefore not just an austerity policy, emphasise Jessica Mesman, responsible for education at the Faculty of Arts and Social Sciences, and programme director Anique Hommels. "We want the study programme to be tailored to

today's society. The Dutch language has not disappeared completely. We are even taking it more seriously, by appointing an expert to supervise our students when they write academic papers in Dutch. We already have an academic advisor who does so for English."

Newly created planning groups will "review the bachelor's blocks from the first eighteen months with a fresh mind and where necessary revitalise them. It is important that they match well and that the coherence between the blocks is clear," says Hommels. The specialisations in the last eighteen months will disappear. They will be replaced by new optional blocks. We are still considering exactly what these will be. "There will be an open call, everyone can submit pro-

posals. The specialisations originate from the existing four-year master's programme. We feel that the bachelor's should be a broad programme, the master's is for specialisations."

The new plans that, according to Hommels, were created from the bottom up ("many brainstorming sessions and information meetings") and still need further elaboration, have caused some concern. "I understand," says Mesman. "People who have been block co-ordinators for years, now have to give up their block. They are wondering what will come in its place. We are looking for rotation, while retaining the accumulated expertise. We are in dire need of that, as the lecturers are real experts. They are given the opportunity to become members of the

new planning groups. The last thing we want is that someone feels shut out." To continue with "during the latest, well attended, information evening, there was wide support among staff. We are very happy about that."

The proposals still need to be approved by the Programme Committee and the Faculty Council. Preparations are scheduled for the 2017/2018 academic year; the revised first year programme is expected to start in September 2018. The Dutch bachelor's programme will have been discontinued for a year by then.

Riki Janssen

There you go, your Christmas hamper

Christmas hampers: traditionally they are part of Christmas, often containing wine, sausage and nuts that can still be found in the kitchen cupboard at the end of next year or are passed on at the neighbour's birthday party. Yes, there is always moaning, well, so many people so many wishes. Maastricht University does not make a fuss and sends everyone VVV gift vouchers worth fifty euro. What do colleagues in Nijmegen, Amsterdam or Utrecht find under the tree?

Christmas hampers are a thing of the very distant past for staff at the Radboud University in Nijmegen. There was the crisis in 2012 and the university board seized the opportunity to put an end to the hampers filled with chocolate, wine and ragout. After all, it saved them 275 thousand euro. This year, the discussion about Christmas hampers flared up again thanks to an opinion vented by Nijmegen professor René ten Bos in the *Financieele Dagblad*. With some mockery, but nevertheless sincere he wrote: "It is silly to abolish this! It ensures peace at the labour front. No, even world peace. I wish Christmas hampers upon all people of the world." The Executive Board does not agree with ten Bos and sees no point in a reintroduction.

The University of Amsterdam does not hand out Christmas hampers across the university either. The VU is somewhat more generous, staff receiving gift vouchers that allow them to make their favourite choices on a special website. Still, this university is the best in the class. Employees may choose a sport's voucher for the VU's own sports centre or donate to a selected charity. A book voucher is not an option, a preselection of books having been made, ranging from Jamie



Oliver to food scientist Martijn Katan. Because just imagine that someone might want to read *Fifty Shades of Grey* over Christmas. Those who go for the traditional Christmas hamper feeling, are able to choose the hamper from the Third World Shop.

It is the same in Wageningen, where a gift voucher can be used to select items varying from a complete dinner service, to a multifunctional USB charger, binoculars, a new bag, a Donald Duck subscription or a ceramic bird house. Utrecht – the most creative of all – converted a canteen into a Christmas market and hired a real live herald. Staff from the science faculty and the board were surprised with a pouch containing 16 ducats (with a value of €2.50 each). It could

be spent on soft slippers, oven dishes, books, sustainable wine, organic olive oil, a beer pack, UU merchandise clothing, Kenyan jewellery, or a good cause.

Just like Maastricht (forty years), Eindhoven University of Technology also had a celebration in 2016 (sixty years). That calls for a drink, so the Christmas hamper doesn't contain two bottles but three this year. The annual gift card (€50) from the Bijenkorf makes everyone happy. An additional surprise are the cork '60 years' coasters.

This year's Christmas hamper from the Erasmus University Rotterdam is packed in a sturdy box with a convenient handle, which does hurt, by the way, if you have to carry the box halfway across

the Rotterdam city centre. But no complaints, because in Rotterdam they enjoy a traditional Christmas. There is no lack of cashew nuts, chocolate and crackers, there is a bottle of wine and also the compulsory non-food product: a hammam towel. A major point in their favour is the fact that there is no pork this year. Another good thing is the preference for local products such as 'Maasstroompjes' cake and Rotterdam seaman's butter. The Tony Chocolonely is already gone.

For UM staff, it doesn't stop at Christmas. They can look forward to a jubilee book in January.

WD and other contributors

From religious hymns to seasonal songs

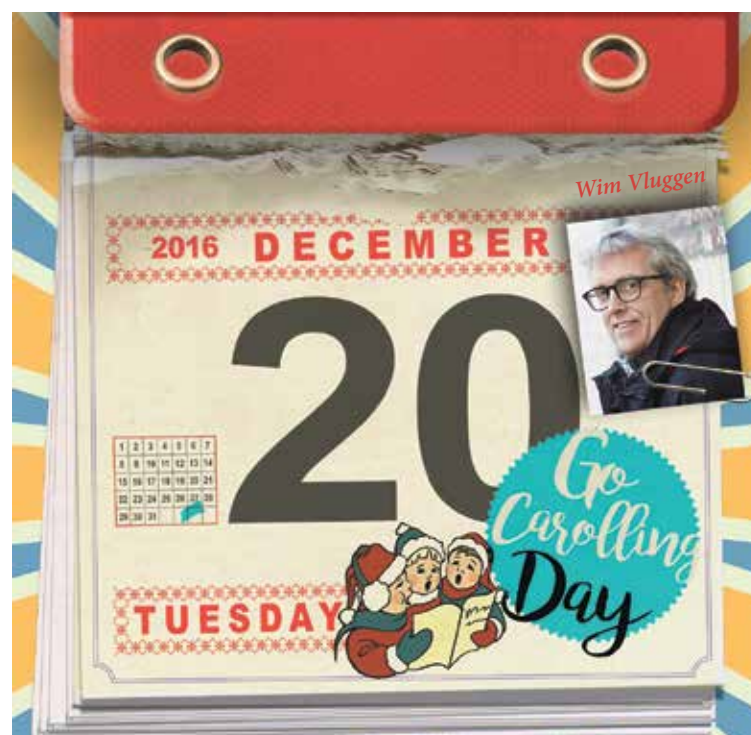


Illustration: Simone Golob Photo: Loraine Bodewes

What makes a Christmas carol special? "If you have ever sung one, you will never forget it," says **Wim Vluggen**, conductor of the university choir. It is **Go Caroling Day on 20 December** and that is when you will find people on the streets – especially in England and the US – going around in groups singing Christmas carols.

The university choir participated in this activity once. "A few years ago in Valkenburg, in full Charles Dickens dress. We received really lovely reactions, but Christmas actually comes too soon for us. If you start in September, you only have three months to rehearse." So no concert this year, although members from the choir do go into the city to sing. "Both in Aachen and in Maastricht."

Over the course of the years, Christmas songs have changed, says Vluggen, from religious hymns to seasonal songs. "Historically, they were songs that related to the Christian belief. *Silent Night, Lo, How a Rose E'er Blooming* – the originally German classical Christmas songs are peaceful and solemn, clearly meant to be sung during mass. English songs are happier and more upbeat. They conjure up an atmosphere of homely cosiness, family and friends together, candles alight and music on. You definitely cannot sing them after 1 January."

Cleo Freriks

Guess who's coming to dinner

“The guys are ruined after six months. They can take their pick of the women”

“You get the best piece”, says medical student Laura Oostewechel proudly as she places an enormous portion of vegetable quiche in front of Mathieu Segers, dean of University College Maastricht. “I don't know if you're allergic to anything?” And then, before waiting for the professor's reply, “If so, too late now.” Segers may not have allergies, he chuckles, but he might overdose on vitamins with this many vegetables. “I rarely eat this healthily. I'll be leaving here completely revitalised.” It's Wednesday evening, half past five. The table is set nicely, quiche in the oven, dessert as good as done; only the “avocado fan” needs to be added to the salad. From the hallway of the Heugemerweg 13, the shared kitchen resembles a cosy chicken coop ringing with laughter and chatter. “Can we please finally know who's coming to dinner?” they plead. “Mathieu Segers? Dean of UCM? Wies, you should know him, you're studying there.” Renske Meijer, Roos Pijnenburg and Oostewechel look at her expectantly. But all Wies Stevens knows is that “a dean is the same as a *decaan*”. It's “high”, in any event, they conclude cheerfully. Segers tells them to address him informally and the four take him up on this straight away. “Which is better, the north or the south?” asks Meijer on hearing that their guest recently moved from Utrecht to Maastricht. “I wouldn't know, I'm no nit-picker – and anyway I was born in Maastricht.” “Oh,” Oostewechel replies, “but you don't have an accent!” He used to, but it's faded after 21 years away from Limburg. “Can you still speak dialect?” He's out of practice, Segers admits, although his father has always spoken the Maastricht dialect with him. The students look worried. “But you do understand your dad?” Just about, he laughs. The students come from Brabant (Pijnenburg and Meijer), Nijmegen (Stevens) and Terwolde. “You don't want to be caught dead there”, jokes Oostewechel. “We have more cows than people.” But, she sighs, at least there are more guys around than in their tennis club. Like the rest of the university, Stennis has a disproportionate number of women – 70 female to 30 male students – and,

they sigh unanimously, it's not healthy. “The guys who join are ruined after six months. They can take their pick of the women. And the rest turn out to be gay. That's Stennis syndrome.” Segers, still fairly new to UM, is surprised. “There are more women than men in Maastricht?” There sure are, and the four miss “the testosterone”. Little wonder that Stennis has a thriving exchange programme with the tennis club at Eindhoven University of Technology, where the men far outnumber the women. At UCM, too, the “gender balance is a point of attention”, the dean says. “We're looking at our student population at the moment because we need to make sure we're not attracting just one type of student. Women are doing well in education across the board; they get better marks and have more discipline and sense of responsibility. All things that are very important. But you also need creativity, pluck and independent thinking. Men more often have that pluck, take more risks, but therefore also cause more collateral damage.” Any awkwardness has by now vanished from the table, if it was ever there. “More wine?” one of the students offers. “A bit, I still need to drive to Scharn to pick up my son from soccer practice”, Segers replies. “Oh, that's not far”, Oostewechel decides, and pours him some more. So how old are you, the girls ask. “Forty? Really? You don't



*
Mathieu Segers

40

dean of University College Maastricht and professor of Contemporary European History and European Integration, married, two daughters (aged 5 and 10) and a son (8), lives in Maastricht

*
Wies Stevens

21

psychology student minoring at UCM, active member and former board member of student tennis club Stennis

*
Laura Oostewechel

22

third-year medical student and active member of Stennis

*
Renske Meijer

20

third-year medical student, active member and former board member of Stennis

*
Roos Pijnenburg

21

second-year psychology and third-year music academy student (vocals), active member of Stennis

have any wrinkles”, Oostewechel blurts out. “I thought you were much younger.” When Segers says he has three children (the oldest is ten), Stevens asks if they moved with him. They did, comes the reply, during the autumn holiday. Pijnenburg is full of empathy: “Half-way through the school year! Gosh, how are they finding it – new school, new friends, new soccer team?” They're fairly positive, their father thinks. The conversation turns to the students' favourite haunt, Ma van Sloun, and nearby UCM, where Stevens, a psychology student, is taking several classes. “Do you like it?” Segers asks, interested. She sure does. “Psychology is taught on a much bigger scale and the students are generally less motivated. At first I was a bit intimidated. Everyone seemed so smart, but fortunately they're also really nice. I'm glad I now know this sort of teaching exists too.” Next comes a question the students prepared earlier for their guest. “Trump is going to be the new president of the USA. What does that mean for us?” “A minor or major disaster”, Segers says, launching into a mini-lecture. “Perhaps the first lady, who comes from Europe, can temper him a bit. Trump is rattling the foundations of NATO, the North Atlantic partnership that has for decades been a kind of deterrent when it comes to security. An attack on one state is an attack on

all; we're supposed to protect one another. NATO expanded after the fall of the Wall, but the Russian president Putin wants the Baltic states back. Putin has already shown in Ukraine that he's not afraid. If it now turns out Trump is not planning to protect those countries, that could give Putin ideas. The world will not be a safer place with Trump in the White House.” But no, Segers continues, they don't have to start building a bunker yet, as Oostewechel suggests. “Have you achieved what you wanted to in life?” Stevens asks. Gosh, Segers replies. “I don't know if I had such clear-cut ideas. I wanted to do something in international politics, or be a professional soccer player.” The latter wasn't on the cards, and eventually he quit at the age of 31. “The level was getting lower and the risks higher. There was too much chance of injury.” “You still have your son”, Stevens laughs. Segers chuckles. “I'm investing in him now.” As their “high” guest prepares to leave, the tennis ladies take their shot. “Say,” says Oostewechel, “any chance you can organise some funding for our anniversary gala and the club?” “And a few tennis courts maybe?” Stevens adds.

Riki Janssen

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

CLEANLINESS

★★★★★

HOSPITALITY

★★★★★

“Couldn't have hoped for more; a blend of humility, openness and spontaneity”

FOOD

★★★★☆

“I'm leaving healthier than I arrived”

Stars given by Professor Mathieu Segers



Prof. Mathieu Segers shares a meal with Stennis, from left to right: Wies Stevens, Laura Oostewechel, Mathieu Segers, Roos Pijnenburg, Renske Meijer Photo: Loraine Bodewes

Maastricht students in dialogue with Frans Timmermans

“If you want to change politics, hell, don’t wait for an invitation, get organised”



“A European patriot loves his country and the values our societies are based on; a nationalist is someone who hates other countries. Let’s become European patriots.” In a packed Bonbonnière on the eve of the anniversary of the Maastricht Treaty, a passionate Frans Timmermans, first vice president of the European Commission, debated with students and other interested parties on the future of the European Union.



Photos: Joey Roberts

Thursday evening: the interpreters were at the ready, headphones within reach for those not proficient in Dutch. But for the most part they went unused. The discussion was largely in English, thanks in no small part to the linguistic marvel that is Frans Timmermans and the large group of international students (from the University College, European Studies, European Law and other programmes) who had questions for him. The UCM dean, Mathieu Segers, co-organiser of this European Commission Citizens’ Dialogue event, served as moderator.

“The refugee crisis is a big issue. How can the European Commission help countries like Greece, Italy and Bulgaria?” asks a Bulgarian student of European Law from the second row. “Moral hazard is what’s causing the biggest problem”, says Timmermans. “Countries like Italy and Greece have been sounding the alarm for years, saying we know Dublin is Dublin but we

can’t cope with the problems ourselves anymore. The response was, Dublin is Dublin, those are the rules, take care of yourselves. The other states wouldn’t listen, so these countries opened their borders and the refugees came in over the Alps.” Southern Europe felt abandoned, while the North complained that their Southern partners weren’t sticking to the rules. “And that’s where it went wrong in the migration crisis. Migration issues will stay with us for a decade or two. It’s an illusion that you can stop the problem by building walls. If you want to handle it, solidarity has to be part of the solution. If we manage that in a couple of years we can tackle this issue. It’s our moral duty. If we relinquish our moral duty because we are afraid, we lose more than a decent refugee policy, we lose our souls.”

Historic chance

“Didn’t the EU grow too quickly following the

Maastricht Treaty in the early nineties?” asks an octogenarian from the balcony. “Wouldn’t it be better to split the EU in two: the strong countries and the weak ones?” Timmermans is friendly but firm: “Did we enlarge too quickly? I can understand people who say this. But at that moment we had a historic chance to do something for the long-term stability of Europe. What if we had not done it then? What would Mr Putin have done with the Baltic states, with Poland, Slovakia, the Czech Republic? We’ve seen what he’s done in Ukraine. Even knowing the price is very high, the price would be much, much, much higher if we had missed the opportunity. Does this mean we now have to deal with huge diversity between east and west, north and south? Yes. Is it a problem? Yes. I have headaches about it every day. But I honestly don’t believe our problems will become smaller if we split up. We have to mobilise the youth.” Over the course of the evening

Timmermans reiterates that young people today find Europe self-evident, even too self-evident. “We have to mobilise them to mould Europe in the way they want it, to make something better out of it. If not, we lose more than we can gain.”

Willing to fight

“I was born when Europe was already unified”, says a Hungarian student. “You have concerns about whether my generation appreciates Europe enough? I appreciate it. I’m willing to fight for it, I can promise you that.” As applause breaks out Timmermans replies, “The main reason I’m an optimist is because of your generation. You’re well-educated, healthy and the most European generation in history. I have trust in you and in your ideas. The only thing I don’t see you doing enough – and this is my view, this is my generation talking – is mobilising. All too often you believe posting your ideas on Facebook is fine. The EU is not indestructible. Nothing man-made is.” Next comes the question, “Citizens of the EU feel insecure because of the economic crisis, terrorism, migration. What can the Commission do to increase our sense of security?” Timmermans’s answer addresses the major threats facing Europe today – IS, refugees, diversity, the start of the fourth industrial revolution – as well as the need for Europeans to take greater responsibility for their own security. “This may mean more defence spending; it certainly means cleverer defence spending.” But: “I absolutely believe that much of the insecurity people feel is about their social and economic position today and tomorrow, the fear of the loss of position. The response to that, sadly, is a traditional European one: nationalism. To quote the former president Francois Mitterrand: a patriot is someone who loves his country; a nationalist is somebody who hates other countries. And what we desperately need is European patriotism. What we desperately need to get rid of is European nationalism. European patriots are people who believe in the values of Europe. If they don’t like the Parliament or the Commission or Brussels, who cares? I don’t. If they like the values, fight for them.”

Wrong question

The final question comes from the balcony. According to a UCM student, there is a “lack of communication from the European leadership. What are they looking for when they talk about mobilisation?” In short: what do you want students to do? Timmermans’s response is vehement: “The question is wrong. If your generation is going to sit on the fringes of the ballroom with a little book waiting for us to write your names to come and dance, it isn’t going to happen. If you want to change politics, if you want to change the institutions, hell, don’t wait for an invitation. Get organised, in your way. You guys are so bright. It shouldn’t be such a problem. Don’t ask: could we please join in? No. It takes a fight, change takes a fight. Let’s be frank, you don’t need to be convinced by me in terms of Europe. Do something. Look for people from your generation who are not as lucky as you are, look at their world, through their eyes, see why they are angry, why they are pessimistic. You’re also a divided generation, between those who are optimistic and those who feel this society is not for them. Please make sure you don’t leave anyone behind. We’re in this fucking mess because we left too many people behind. Don’t repeat that mistake, for heaven’s sake.”

Inburgeraars

“Mijn collega’s probeerden een tas ko



De een is dol op alle uitzonderingen in de Nederlandse taal, de ander spreekt al een paar woordjes Limburgs. In 2015 kwamen Hoseb Assadour (22) en Sally Haj Khalaf Allah (18) vanuit Syrië naar Nederland. Na een taal- en inburgeringscursus bij het UM Talencentrum, doen ze in januari Staatsexamen.

Tekst: Cleo Freriks Foto: Loraine Bodewes

Het ergste moment was toen hij met zijn moeder en zus in de bus van Syrië naar Libanon zat, zegt Hoseb Assadour. Ze hadden net afscheid genomen van hun vader en broertje, die later zouden volgen. “Ik dacht: ik moet sterk zijn. Ik ben een volwassen man, ik moet voor mijn moeder en zus zorgen. Maar ik dacht ook: dit is de laatste keer dat ik Syrië zie.” De reis ging verder via Turkije en Griekenland naar Nederland. Daarna begon het circus opnieuw: Ter Apel, Veenhuizen, Ede/Wageningen, Arnhem en uiteindelijk Maastricht. Het gezin is inmiddels herenigd.

“Je voelt je verantwoordelijk, wordt snel volwassen”, zegt Sally Haj Khalaf Allah. Met het gezin vluchtte ze eerst binnen Syrië naar Damascus, maar daar was het ook niet veilig. “Er waren scherpshutters op straat, bombardementen. Mijn ouders moesten naar hun werk, mijn broer en ik moesten naar school, maar elke dag dacht je: misschien komen ze niet terug.” Het gezin vertrok met een boot naar Griekenland. “Relatief veilig, hoe meer je betaalt hoe minder mensen er op de boot zitten.” “En hoe beter de kwaliteit van de boot is”, vult Assadour aan. “Het is een maffia-gebeuren”, zegt Haj Khalaf Allah.

Eenmaal in Nederland begint ook voor haar een zwerftocht die eindigt in Voerendaal. “Toen we op Schiphol aankwamen dacht ik dat de reis voorbij was, maar toen begon het pas. Ik moest wennen aan alle regels. Je moet een nieuw leven opbouwen. Maar in ieder geval zijn we bij elkaar.” Andere familieleden en vrienden wonen nog in Syrië. De zorgen zijn dus niet weg. “Je bent zelf veilig, maar je kunt iedere dag een slecht bericht krijgen.” Assadour herkent het, zijn oma’s wonen nog in Syrië. “Soms ben ik bang dat hier

ook iets gebeurt, dat hier ook oorlog komt. Ik hoop dat die angst verdwijnt.”

Assadour studeerde in Aleppo geneeskunde en werkte als vrijwilliger in het ziekenhuis. “Voor de oorlog was mijn leven supermooi. Ik ging met mijn vrienden naar het zwembad en de kroeg en werkte aan mijn ambitie om cardioloog te worden. Ik woonde in het zuidelijke ‘chique’ deel van Aleppo. Daar was het relatief veilig. Het werd maar twee keer in de week gebombardeerd in plaats van dagelijks. Ik wilde er blijven wonen, ook al viel de elektriciteit vaak uit en zaten we een keer negen dagen zonder schoon drinkwater. Daar lagen mijn hart en dromen. Maar ik werd iedere dag met vreselijke dingen geconfronteerd. Doden, zware gewonden. Soms roken de straten naar bloed.”

Ook Haj Khalaf Allah mist haar oude leven. In Nederland voelde ze zich eenzaam. Daarom begon ze meteen de taal te leren. “Eerst via internet; het duurde lang voordat ik aan een echte cursus mocht beginnen. Ik koos voor het Talencentrum omdat het tempo hier hoog ligt. Het maakte me niet uit dat ik veel thuis moest doen, ik wilde de taal zo snel mogelijk leren.” Assadour begon ook met zelfstudie. “De belemmeringen om te integreren verdwijnen zodra je besluit de taal te leren. Dan praat je met mensen, leer je de gewoontes kennen en kun je die beter accepteren. Bijvoorbeeld dat er hier als het feest is op straat wordt gedronken. Of dat Nederlanders bij alles ‘lekker’ zeggen, ook als dat nergens op slaat. ‘Lekker, zon’, hoezo?”

Haj Khalaf Allah moest wennen aan het tolerante klimaat. “Homoseksualiteit bijvoorbeeld, dat is hier normaal.” Assadour:

klaar voor het Staatsexamen

En me ook Limburgs te leren: 'Koffie op de taafel'



Sally Haj Khalaf Allah en Hoseb Assadour

“Onze buurman is homo. In het begin vond ik dat raar, ik had vooroordelen. Op een dag troostte hij mijn moeder, die moest huilen omdat mijn oma in Syrië niet te bereiken was. Hij was zo aardig. Dat had ik niet verwacht. Door met hem te praten, ben ik van gedachten veranderd.” “Het valt me op hoeveel respect mensen hier voor elkaar hebben”, zegt Haj Khalef Allah. “Dat vind ik mooi, net als hoe geduldig mensen meestal zijn.”

Beiden zijn de Nederlandse taal steeds meer gaan waarderen. Haj Khalef Allah: “Vroeger vond ik Engels mooier, nu niet meer. Nederlands is makkelijker. Bij veel woorden en termen heb ik het gevoel dat ik het al eerder heb gehoord, al is dat niet zo.” Assadour: “Ik ben dol op uitzonderingen! Op de nuances in een taal. Soms iets te, dan vinden anderen mij te fanatiek. Het is mooi dat je iedere dag iets bij leert, dat is een vast deel van mijn leven geworden.” Beiden spreken de taal inmiddels vloeiend en helpen ook andere vluchtelingen. Haj Khalef Allah is tolk bij Vluchtelingenwerk en Assadour begeleidt en tolkt voor nieuwkomers bij het AHMW (Ambulante Hulp Maatschappelijk Werk). Wonen in Zuid-Limburg waar een groot deel van de plaatselijke bevolking dialect spreekt, zorgt soms voor verwarring. “De kas-

sière van de Lidl vroeg eens aan mij of ik een *tuutje* wilde. Ik verstond toetje en dacht: Hè, ik heb toch al vla?”, lacht Assadour. Haj Khalef Allah deed een tijdje vrijwilligerswerk in een zorgcentrum. “Op de bejaardenafdeling werd alleen maar Limburgs gepraat. Mijn collega's probeerden het mij ook te leren: een *tas koffie* op de *taafel*.”

Als ze slagen voor het Staatsexamen in januari (Assadour: “Ik vind het zo spannend, niet normaal”), kunnen ze in september met een hbo-opleiding beginnen. “Syrische vwo-diploma's zijn hier havo-diploma's”, vertelt Assadour, die denkt aan mondzorgkonde. Ook Haj Khalef Allah wil de medische hoek in, maar ze wil niet al te ver vooruit kijken. “Ik denk niet te veel aan de toekomst, je weet niet wat er gaat gebeuren. Ik had ook nooit verwacht dat ik mijn land zou verlaten en naar Nederland zou vluchten. Ik heb te eten, een veilige plek om te slapen en mijn familie is bij me. Dat is genoeg. Ik leef in het moment.”

Of ze ooit terug naar Syrië wil, daar is ze ook niet zeker van, al denkt ze van niet. Assadour is uitgesprokener. “Je herkent het daar niet meer. De straten uit je jeugd waar je speelde met je vrienden: allemaal weg. Je bouwt hier een leven op, volgt een opleiding,

Als ze slagen voor het Staatsexamen in januari, kunnen ze in september met een hbo-opleiding beginnen

UM Talencentrum

Sinds februari biedt het UM Talencentrum een inburgerings-Nederlands cursus aan. Er zijn 58 deelnemers, de eerste vijf – onder wie Hoseb Assadour en Sally Haj Khalef Allah – doen in januari Staatsexamen.

Hoe verder na 25 jaar Verdrag van Maastricht?

“De EU is als de ark van Noach. Je kunt er vanaf springen, maar dan verdrink je”

Vijfentwintig jaar na dato is een aantal van de hoofdrolspelers weer bijeen, op dezelfde plek als toen, het Maastrichtse Mecc. In 1991 vond daar op 9 en 10 december de Europese topconferentie plaats die tot het Verdrag van Maastricht leidde, en tot de invoering van de euro tien jaar later. Vorige week vrijdag werd het feestje gevierd. Met een hoop gemengde gevoelens, maar vooral met strijdbaarheid.

Tekst: Wammes Bos

Foto: Philip Driessen

Het programma is al een half uurtje bezig, op het podium van de grote zaal van het Mecc zit de voormalige Deense minister van Buitenlandse Zaken, Ellemann-Jensen, die keurig vragen beantwoordt van een leerling van het United World College in Maastricht. Hij was erbij, in 1991. Dan klinkt er gedruis in de zaal, een groepje mannen nadert de eerste rij, de meesten lopen weer terug maar één van hen schuift de rij in. Het is Jean-Claude Juncker, voorzitter van de Europese Commissie, en de mensen zullen weten dat hij er is: Juncker begroet de andere coryfeeën een voor een met een omhelzing. De conversatie op het podium stopt. Een half uurtje later arriveert ook de voormalige voorzitter van de Europese Raad, Herman van Rompuy. Een andere persoonlijkheid. Ook hij heeft een stoel op de eerste rij, maar zijn binnenkomst verloopt nagenoeg geruisloos. Juncker heeft er zin in vandaag. Misschien ook omdat het zijn verjaardag is, hij wordt 62. Zijn motoriek oogt bejaard, hij beklimt moeizaam het podium. Maar wel onder groot applaus, het wordt een thuiswedstrijd, zoveel is duidelijk. Hij haalt herinneringen op, vertelt hoe hij in 1991 als minister van Financiën voor Luxemburg nauw betrokken was bij de onderhandelingen en de uiteindelijke ondertekening van het verdrag. Makkelijk ging het destijds niet, zegt hij. Want waar bijvoorbeeld moest de Europese Bank komen? Hoe onafhankelijk moest die zijn? Het leidde tot verhitte debatten. Dat de conferentie in Maastricht plaatsvond had alles te maken met het toenmalige Europese voorzitterschap van Nederland. In de voorafgaande periode speelde Luxemburg die rol. “Wij hadden dus van alles voorbereid. Ik had in mei al de beroemde opt-out constructie bedacht, die bijvoorbeeld de Britten de ruimte gaf om mee te doen zonder de euro te accepteren. Omdat de Eurotop in december zou zijn, was de afspraak dat we het dan pas tegen de pers zouden zeggen. Maar Jacques Delors [destijds voorzitter van de Europese Commissie], *being Jacques Delors*, gaf meteen een persconferentie. En toen was het dus het plan-Delors geworden. Ik was jaloers. Later heeft hij het in een boek rechtgezet en excuus aangeboden.” Moderator Jacki Davis vraagt beleefd maar dringend of Juncker het kort wil houden, “want er zijn nog studenten en leerlingen die vragen mogen stellen”. De Commissievoorzitter draait zich quasi

verontwaardigd om en roept hard: “Nee! Ik houd het niet kort! Ik ben jarig vandaag, ik had ook bij mijn familie kunnen zitten!”

Julius Caesar

Maar tussen alle grollen en mijmeringen door komt Juncker met een paar memorabele opmerkingen. Het Verdrag van Maastricht “was voor ons de opening van een nieuw hoofdstuk. Onze indruk was: we schrijven geschiedenis hier. Het is de belangrijkste handtekening in mijn loopbaan, we zijn heel trots op wat we bereikt hebben. Vergeet ook niet, alle kritiek ten spijt, dat men op andere continenten de EU als een prestatie van formaat beschouwt.” Want wat zeker een prestatie is, zegt hij, is zeventig jaar vrede in Europa. “Dat is niet zozeer de verdienste van mijn generatie. Na 1945 was het ‘*Nie wieder Krieg*’, de oorlogsgeneratie heeft dat bewerkstelligd, die mogen we best een beetje dankbaarder zijn.”

Vrede door de Europese samenwerking; ook de Belg Mark Eyskens, in '91 minister van Buitenlandse Zaken, hamert erop. Hij beseft dat het thema de jongeren kennelijk minder aanspreekt - ofschoon de vandaag aanwezige scholieren van het United World College anders doen denken, zij onderstrepen juist het belang ervan - en zegt tijdens een van de paneldiscussies: “*We moeten* het de jongeren vertellen. Zeventig jaar vrede in Europa, dat is voor het eerst sinds Julius Caesar. Daarna is er altijd oorlog geweest.”

Moedige leiders

Toch, een algehele hosannastemming is ver weg, ook bij de oudgedienden als Eyskens, Juncker, Van Rompuy. Want het gaat natuurlijk niet goed met Europa. Op een vraag van een student in de zaal hoe om te gaan met landen als Hongarije en Polen, die EU-regels aan hun laars lappen, reageert Juncker schamper. “Het zijn niet alleen die twee landen, ook andere volgen de Europese richtlijnen niet. De begrotingsregels bijvoorbeeld. Want hoe gaat het, de Commissie stelt richtlijnen voor, de lidstaten tekenen dat, en vervolgens voeren ze het beleid niet uit. Dat is nieuw. We hebben geen ‘*rule-based*’ systeem meer.” Het baart hem grote zorgen. Ook Martin Schulz, voorzitter van het Europese parlement, hamert het erin: lidstaten gaan hun eigen gang, ze claimen de successen van Europa voor zichzelf terwijl ze de tegenslagen aan datzelfde Europa wijten. *Brussels-bashing* is een al te populaire

In Memoriam Désirée Wenders - Janssen

Op 6 december 2016 is Desiree Wenders - Janssen veel te vroeg, op 45 jarige leeftijd, overleden aan een slopende ziekte. Desiree kwam op 1 augustus 1996 bij de Universiteit Maastricht in dienst als financial consultant bij het servicecentrum Finance (toen nog Financieel Economische Dienst). Al snel, per november 2000, wist ze zich te kwalificeren voor de functie van controller. Die rol heeft ze op meerdere plekken binnen de Faculty of Health, Medicine and Life Sciences vervuld. Haar langste, tevens laatste, periode was bij de School for Mental Health

and Neuroscience (MHeNs).

Circa elf jaar geleden openbaarde haar ziekte zich al, maar Desiree gaf zich alles behalve snel gewonnen. Over haar ziekte was en sprak ze altijd realistisch, maar strijdvast. Voorspoed, onzekerheid en tegenslag wisselden elkaar regelmatig af, maar haar enorme strijdlust bleef tot het laatste moment. Ze was dankbaar voor de tijd die ze steeds “kreeg”, tegelijkertijd kon ze geen vrede hebben met de wetenschap dat de chemokuren een keer niet meer zouden aanslaan en ze zou moeten opgeven.

Wij hebben Desiree leren kennen als een toegewijde medewerkster met hart voor de zaak, iemand die voldoening haalde uit haar werk en die tot het laatst graag betrokken bleef. Daarnaast probeerde ze zo veel mogelijk te genieten van het leven. Naar de buitenwereld toe was ze goedgemutst en bijna altijd had ze een glimlach op haar gezicht. Desiree hield van de natuur. Wandelen was een grote passie. Onder de collega's was een select groepje wandelliefhebbers geformeerd en Desiree liet geen gelegenheid aan haar voorbij gaan.

Tijdens die wandelingen werd er natuurlijk heel wat afgepraat en soms waren het pittige gesprekken. Ze had een mening en daar kwam ze ook voor uit!

In september 2011 is ze getrouwd met haar grote liefde, steun en toeverlaat. Het doet veel pijn dat ze er nu niet meer is. Wij wensen haar man Harald en haar familie heel veel sterkte toe om dit verlies een plaats te geven.

Ruud Bollen, directeur Finance, Edwin van Seggelen, manager Finance/Control, Tom van den Crommenacker, managing director school MHeNs



Filmrecensie

In de filmrecensie over *Neruda* stond dat de Chileense dichter moest “onderduiken onder Pinochets regering”. Dit als gevolg van een onterechte eindredactionele ingreep. Een en ander gebeurde, zoals de oorspronkelijke tekst vermeldde, onder het regime van Gabriel González Videla (1946-1952).

Fewer Dutch

The article ‘Fewer Dutch students choose UM programme’ in *Observant 14* says that a quarter of the newcomers at UM are from Germany and more than 21 per cent from elsewhere in the European Union. This isn't correct: not 21 per cent but almost 30 percent is from elsewhere in the European Union (*Observant* forgot to take the Belgian newcomers at UM in account with 8,4 per cent).



Jean-Claude Juncker, voorzitter van de Europese Commissie: "Nee! Ik houd het niet kort! Ik ben jarig vandaag!"

sport geworden. Maar, zegt Schulz, bedenk wel dat "Europa niet Frankrijk heeft uitgevonden, of Duitsland of Nederland; het is andersom, die landen hebben Europa uitgevonden".

En kritiek op het 'democratisch tekort'? Het Europees Parlement doet zijn uiterste best om dat tegen te gaan, "maar als je werkelijk ergens tegenaan wil schoppen", zegt hij, "richt dan je pijlen op de Europese Raad, het orgaan waarin de regeringsleiders hun zaken regelen. Dat gebeurt allemaal achter gesloten deuren, de meeste plannen van de Commissie worden dáár geblokkeerd. We hebben echt geen gebrek aan ideeën in Europa, maar wel aan moedige leiders."

Angst

Leiders die, zo zegt Eyskens, niet bang moeten zijn om contro-versiële boodschappen over te brengen: "Vluchteling kunnen zijn, dat is een mensenrecht! Leg dat uit aan de kiezers. En vertel erbij dat Europa mensen nodig heeft, dat we aan het einde van deze eeuw 50 miljoen mensen tekort komen. We hebben idealistische, verstandige mensen nodig."

Zijn landgenoot Herman van Rompuy steunt dat van harte. Zo stilletjes als hij die morgen binnenkwam, zo luid en duidelijk laat hij zich nu horen tijdens zijn lunchlezing: "Optimisme is een morele plicht, hoop is een werkwoord", roept hij bijna de zaal in. En ook: "Het gebrek aan zelfvertrouwen schaadt ons, we moeten onze democratieën open houden, tegen het neonationalisme, tegen het populisme, want die leiden tot een bunkermentaliteit. Angst is de grootste vijand."

Daarnaast is nog iets nodig, zegt Van Rompuy, iets dat allicht te lang verwaarloosd is en dat de opkomst van het populisme (het fenomeen wierp zijn slagschaduw over de hele dag) althans voor een deel kan verklaren: burgers willen beschermd worden tegen de problemen van deze tijd, tegen de crisis, tegen terrorisme, tegen de uitwassen van de globalisering.

Juist op dat punt hield de Maastrichtse hoogleraar Europese integratie Mathieu Segers de zaal een spiegel voor. Segers, tevens dean van het University College, is een rijzende ster in de media als het om Europese actualiteiten gaat; hier in het Mecc ging hij terug naar de oorsprong, de wording van de Unie. "Die stoelt op twee pijlers: het voorkomen van een nieuwe oorlog, en - we zijn geneigd die te vergeten - de bestrijding van armoede. Het referentiepunt in dat opzicht waren de jaren dertig, de crisisjaren. Europese inte-

gratie zou hand in hand gaan met de Europese welvaartsstaat, dat was de oorspronkelijke idee. Maar dat verband is nu weg, daar zit het probleem."

Hij krijgt een ruim applaus, en zijn woorden zullen deze dag nog vaker rond echoën: Europa moet echt werk maken van de 'pijler van sociale rechten' die onlangs door de Commissie in de steigers is gezet. Overigens nooit zonder de gelijktijdige waarschuwing dat het dan ook wel echt moet lukken, dat Europese sociale beleid, want anders is het olie op het vuur van, ja, alweer de populist. Het gaat dus in ieder geval geld kosten. Een 'New Deal', zoals de Amerikanen na de krach van 1929 op poten zetten: daarvoor pleit op dit EU-verjaardagsfeestje de Portugese Maria Joao Rodrigues, oud-minister, tegenwoordig lid van het Europees Parlement en daar rapporteur voor deze 'sociale pijler'.

Asiel unie

Ook op andere terreinen dient de EU zich te versterken. Bijvoorbeeld door flexibeler te zijn in de eisen die aan lidmaatschap worden gesteld: niet elk land hoeft met alles mee te doen, klinkt het van verschillende kanten.

Verder breken politici als Van Rompuy en Juncker, maar ook wetenschappers als de Maastrichtse hoogleraar Europees recht Bruno de Witte, een lans voor het Frans-Duitse initiatief tot een Europese defensie unie, een plan dat des te meer aan urgentie lijkt te winnen nu de komende Amerikaanse president Europa al heeft gewaarschuwd dat ook hier 'America first' geldt. Juncker doet er een schepje bovenop: het kan wat hem betreft ook efficiënter. "We hebben 174 soorten wapens in Europa. Eén Eurotank, één Eurohelikopter, dat is toch genoeg?"

Het betekent uiteraard méér in plaats van minder Europa, maar juist dat valt bij dit publiek in goede aarde. En Bruno de Witte lanceert nog een idee waar nogal wat handen voor op elkaar gaan: een asiel unie. "Italië, Griekenland, Duitsland, Zweden, die landen knappen het op voor de rest. Laat de EU dat overnemen en financieren."

Tweede kans

Hoe gaat de nabije toekomst eruit zien? Mathieu Segers kondigt een 'thrillerjaar' aan, met verkiezingen in Duitsland, Frankrijk, Nederland, waar overall Eurokritische populistische partijen versterkt uit naar voren kunnen komen.

Parlementsvoorzitter Schulz houdt een emotioneel betoog over de

"tweede Europese renaissance" van 1989, toen de oost-west deling wegviel "en families weer samen konden komen", en het vervolg in '91 in Maastricht. Het optimisme van toen heeft echter plaats gemaakt voor een bitter rijtje actuele problemen: "Journalisten worden vervolgd omdat ze hun werk te goed doen, terwijl persvrijheid onmisbaar is in een democratie. Huizen van asielzoekers worden belaagd en besmeurd, het politieke klimaat is vergiftigd, er komt een Brexit vooral als gevolg van leugencampagnes. Europese waarden als vrijheid, respect, democratie; als we daar niet voor vechten, verliezen we alles. Ik wil daar geen getuige van zijn."

Strijdlust dus, en hoop. Neem Maastrichts burgemeester Penn-te Strake, samen met gouverneur Theo Bovens gastvrouw en gastheer van de conferentie, die zegt dat "het vertrouwen in de EU sneller smelt dan de ijskap op de Noordpool" en daarom het besef wil doen herleven dat de vraag 'wie is Europa' maar één antwoord kent: wij, de burgers, zijn Europa.

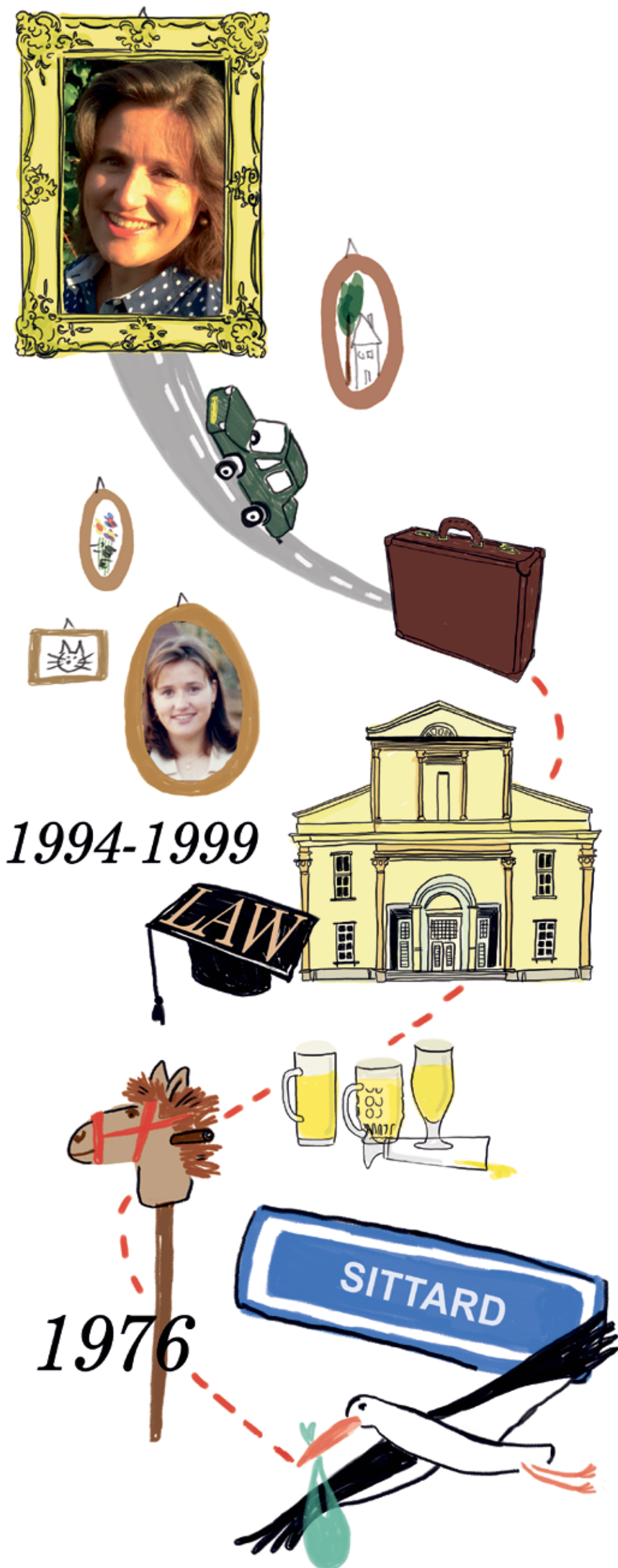
En relativering, door een oude rot als de Deen Ellemann-Jensen, die memoreert dat zijn eigen land in eerste instantie per referendum nee zei tegen het Verdrag van Maastricht. "Maar we kregen een tweede kans, er kwam een tweede referendum en dat eindigde in ja. Dus tegen de onderhandelaars met de Britten zeg ik: ze verdienen een tweede referendum, heb een beetje geduld. En omdat die Britten nog koppiger zijn dan wij, zeg ik: heb iets meer geduld." Maar aan de randen van Europa ziet men de zaken toch net iets somberder in. Ergens halverwege de dag verzucht Gordon Bajnai, voormalig Hongaars premier die het veld moest ruimen voor Viktor Orbán, dat de EU net de ark van Noach is: wie er vanaf springt, verdrinkt. "We moeten hem dus drijvend houden."

Zelf stapte hij na zijn nederlaag van de politiek over naar het bedrijfsleven. Maar zijn hart ligt bij de publieke zaak, en dus volgde een poging tot een comeback. Tijdens de lunch vertelt hij *en petit comité* dat zijn strijd tegen Orbán beantwoord werd met een smerige lastercampagne. "Daar kon ik nog wel mee leven. Het werd pas onhoudbaar toen mijn medestanders een voor een overliepen naar de tegenpartij. Ze werden omgekocht. Hard bewijs heb ik niet, maar ik weet dat het zo is. Toen ik merkte dat ik op twee fronten moest vechten heb ik het opgegeven. Hongarije begint steeds meer op het Rusland van Poetin te lijken."

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag de laatste: Sandra Kuipers-Savelkoul.



Studie: Op mijn tiende verjaardag kreeg ik een cadeaupakket van de - toen nog - Rijksuniversiteit Limburg. De badhanddoek, enigszins verwassen, heb ik nog steeds. Ik kreeg het omdat ik net als ongeveer dertig andere Limburgse kinderen precies - 9 januari 1976 - zo oud ben als de universiteit. Die eerste kennismaking met de RL/UM maakte indruk op mij. Nu wil ik niet zeggen dat mijn keuze voor de UM hierdoor is bepaald, maar het blijft bijzonder. Eenmaal achttien wist ik niet precies welke richting ik op wilde. Het werd Nederlands recht omdat het een brede opleiding is waarmee je nog alle kanten op kunt. Waarom Maastricht? Het werken in kleine groepen (PGO) sprak me aan en uiteraard de stad zelf.

Docent: Ik kies voor iemand die nu docent is, maar toen een medestudent: Esther Crombag. Ik zat vaak met Esther - en haar blindengeleide hond die er altijd bij was - in een onderwijsgroep. Ik bewonder haar doorzettingsvermogen, haar positiviteit en haar kracht. Esther mag dan blind zijn, ze laat zich door niets belemmeren. Ze heeft zelfs nog als wielrenner meegedaan aan de Paralympische Spelen.

Plaats: Café de Preuverij. Dat was vroeger steevast onze plek na afloop van een onderwijsgroep of college. Wij, acht rechtenstudenten, noem(d)

en ons de Preufgroep. Er zijn daar vriendschappen voor het leven ontstaan. Tijdens en na onze studie organiseerden we vele Preufuitjes, tot aan Parijs aan toe. We wonen inmiddels verspreid door het land (en Europa), hebben gezinnen en drukke banen. Gebrek aan tijd is het grootste euvel. Als we elkaar weer zien, pikken we zo de draad weer op. Dat is wat mij betreft echte vriendschap.

Anekdote: Moeilijk, er zijn zoveel mooie momenten en herinneringen. Een ervan gaat over mijn oma uit Munstergelen. Ik had een heel goeie band met haar. Ze was bijzonder slechtziend en was daarom het liefste thuis in haar vertrouwde omgeving. Wel belde ze me vanaf het moment dat ze een

“De badhanddoek van de Rijksuniversiteit Limburg, enigszins verwassen, heb ik nog steeds”

telefoon met grote cijfers kreeg, heel regelmatig op in het studentenhuus om even de dag door te nemen. Toen ik ging afstuderen vroeg ik: “Oma, kom je ook naar de diploma-uitreiking?” Dat hoefde ik geen twee keer te vragen. En daar stond ze dan op de grote dag met haar hakjes en haar feestjurk in het Oud-Gouvernement. Ze zag bijna niets, maar ze liep zo trots als een pauw vooraan in de rij op weg naar de St. Jan. Dat beeld is me heel dierbaar.

Riki Janssen

Sandra Kuipers-Savelkoul, geboren op 9 januari 1976 in Sittard, studeerde van 1994 tot 1999 Nederlands recht. Ze is beleidsadviseur ruimtelijke ordening en duurzaamheid bij de gemeente Echt-Susteren, is getrouwd, heeft een dochter (7) en een zoon (4) en woont in Sittard.

Dit is de laatste aflevering van deze serie

Filmjaar 2016: de terugblik



Het jaar loopt ten einde en dus is het tijd voor de traditionele uitreiking van de Observant Film Awards:

Meest overschatte film van het jaar: *Deadpool*. Een zelfgenoegzame en uiterst vermoeiende reeks puberale onliners. Toch nog één keer gegrinnikt, bij Deadpools dreigement "I'm gonna do to you what Limp Bizkit did to music in the late nineties."

Meest onderschatte film van het jaar: *Hail, Caesar!* van Joel & Ethan Coen. Natuurlijk is dit geen hoogvlieger in het oeuvre van de Coens, maar dat zegt meer over dat oeuvre dan over *Hail, Caesar!*

Beste genrefilm: *Arrival*. Een sciencefictionfilm die science net zo serieus neemt als fiction. Omneus en ontroerend. Na afloop wil je linguïstiek gaan studeren.

Beste filmmuziek: Jóhann Jóhannsson voor *Arrival*. Bevreemdend, fragiel en onheilspellend. En nu razend benieuwd naar de muziek die de IJslandse componist voor *Blade runner 2049* gaat componeren.

Beste film die bijna niemand gezien heeft: *Hedi*. Prachtige Tunesische debuutfilm over de

twijfels en onzekerheden van de Arabische man. **Meest gehuild tijdens:** *I, Daniel Blake*. Het verhaal van een timmerman met hartproblemen die in een kafkaësk bureaucratisch circus belandt als hij voor het eerst in zijn leven een beroep moet doen op een uitkering. De schrijnende scène bij de voedselbank werd terecht één van de meest besproken scènes van dit filmjaar.

Meest uitgerangeerde filmmaker: Bikkelharde strijd dit jaar, want zowel Michael Moore (*Where to invade next*), Woody Allen (*Café society*), Oliver Stone (*Snowden*) als Tim Burton (*Miss Peregrine's home for peculiar children*) leverden overbodige films af die nog niet tot aan de enkels van hun beste werk reikten. Maar er kan er maar

één het meest uitgerangeerd zijn en dat is Pedro Almodóvar, die voor *Julieta* een film optrok uit 100 procent metier en 0 procent bezieling en/of ontroering.

Films uit 2016 die over Donald Trump zouden kunnen gaan: *Money monster*, *The neon demon*, *Dirty grandpa*.

Mooiste filmposter: De Amerikaanse poster voor *The neon demon* van Nicolas Windig Refn. Runner up: *Lo and behold*: de documentaire waarin Herzog aan Elon Musk vraagt of het internet ook wel eens over zichzelf droomt.

Meest belachelijke filmposter: *Rokjesdag*. We tellen vier jurkjes, een kort broekje, en één paar opblaasborsten. Maar geen enkel rokje.

Duidlijkste filmtitel: *Pride and prejudice and zombies*.

Wens ik alle Observant-lezers toe in 2017: Mooie filmromen in het donker, veel wijsheid en een gezond libido.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Voor de langere versie, waaronder de Vluggen Top 3 en de winnaar van de Jacques Monasch Award, zie www.observantonline.nl.

zoals ik al zei

Het Van Straaten-moment

Een forse man, wat slordig in een net pak, staat somber naar buiten te kijken. Weinig te zien, druilerig weer. Een paar meter achter hem staat zijn vrouw. Redelijk fors, keurig gekleed. "Jan, zou je maar weer niet gaan drinken?", zegt ze. Dat is een Van Straaten-moment. Een cartoon die een eigen leven gaat leiden. Je herkent hem als je om je heen kijkt. Sterker nog: je ziet scènes uit het dagelijks leven die je graag aan Peter van Straaten zou willen doorgeven. Vorig jaar heb ik nog mijn best gedaan een bezoek aan de TEFAF, de kunstbeurs in het MECC, vast te leggen in geschreven tekeningen à la Van Straaten. De forse man in zijn streepjespak beent weg uit een stand van een kunsthandelaar. De vrouw holt achter hem aan. "Heb je nou gevraagd wat die Israëls moet kosten?"

Vrijdag overleed Peter van Straaten, eenentachtig jaar oud. Hij was drie maanden ouder dan ikzelf. Daardoor behoorde hij, weliswaar niet persoonlijk, maar als cartoonist, tekenaar en schrijver vanaf ongeveer 1960 tot mijn dagelijkse omgeving. In de krant, het weekblad, zijn bundels, zeurkalenders en feuilletons betrapte hij het leven van alledag. Je kon jezelf of je omge-



Foto: Loraine Bodewes

ving er in herkennen. Zoals Youp van het Hek het zaterdag in de *NRC* beschreef: "...zo droevig leuk. Eenzame zielen, onmachtige tobbers,

uitgebluste stellen, grijze kantoormuizen, kortgeknipte overgangsmutsen en ga zo maar door." Vaak in opwinding verkerend, al of niet seksueel.

De kampioen van de hilarische droefgeestigheid. Hij legde bloot, nooit belerend of ridiculiserend. Eerder vol mededogen. Hij was volgens iedereen ook een aardige man. Met een slordig, rommelig leven, net als de befaamde Amsterdamse hoofdpersoon Agnes uit zijn succesvolle feuilleton. Van Straatens faam heeft vermoedelijk veel te maken met een levensvisie die niet veel moet hebben van abstracte idealen of een levensbeschouwelijk ingegeven hoop dat binnenkort alles beter wordt. Zo haalt hij politici van hun voetstuk af en leidt ze binnen in zijn universum van de onmachtige, vaak opgewonden tobbers. Niet meer dan vervelende of aandoenlijke kwajongens. Ik schrijf met opzet: leidt ze binnen. In zijn wereld van de gewone mensen, zoals u en ik, zijn ze maar een minderheid. We weten allemaal dat daar vooral sprake is van *muddling through*, doormodderen. Niets verloopt er volgens plan. Er is geen plan of strategie. Hooguit strevinkjes en uiteindelijk teleurstelling. We voelen ons er best bij.

Hans Philipssen

Hans Philipssen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Jorrick Beckers, Albert Bergbroeder, Cato

Boeschoten, Fleur Damen, Ype Driessen, Hans

Philipsen, Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paarltsjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltsjes

GEDIPLOMEERD
VERPLEEGKUNDIGE OF
VERZORGENDE EN OP ZOEK NAAR
EEN LEUKE BIJBAAN IN DE ZORG?
KIJK OP [WWW.ENVIDA.NL/ENVIDA/
WERKEN-BIJ](http://WWW.ENVIDA.NL/ENVIDA/WERKEN-BIJ)

TE HUUR GEHEEL GERENOV.
HALFVRIJST. WOONHUIS IN
BELFORT. HUURPRIJS €975
MINIMAAL 1 JAAR GEEN
STUDENTEN TEL. 0647208617

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden

Paarltsjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

Friandises



Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78



OP ZOEK NAAR EEN VLOTTE PEN?

Wil je beter leren schrijven of even ruiken aan de journalistiek? In maart en april 2017 biedt Observant vier schrijfworkshops aan, zowel in het Nederlands als in het Engels. De workshops zijn apart te volgen en worden gegeven door professionele journalisten. We werken in kleine groepen van maximaal 10 personen (minimaal 6). Na afloop krijgen de deelnemers een certificaat.

Workshop 1 Nieuws- en persbericht

Hoe krijg ik mijn boodschap of conclusie kernachtig en aantrekkelijk op papier?

*Datum en tijd: donderdag 16 maart
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur*

Workshop 2 Interview

Hoe bereid je je voor op een interview, welke vragen stel je en hoe schrijf je het op?

*Datum en tijd: donderdag 23 maart
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur*

Workshop 3 Wetenschaps- journalistiek

Hoe schrijf je over wetenschap voor een breed publiek? Hoe vermijd je jargon en leg je ingewikkelde materie stap voor stap duidelijk uit?

*Datum en tijd: donderdag 30 maart
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur*

Workshop 4 Column

Hoe schrijf je spits en bondig een anekdote, gedachtespinsel, filosofie of tirade op?

*Datum en tijd: donderdag 6 april
2017 van 14.00-16.30 uur,
inloop vanaf 13.30 uur*

Prijzen: €30 (studenten), €100 (medewerkers, alumni en leden SenUM), € 125 (buiten UM)

Locatie: redactie Observant, Sint Servaasklooster 32, kamer 2.036

Informatie: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Inschrijven kan tot uiterlijk maandagochtend 20 februari 2017, 9.00 uur

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

15-12, 10.00 uur: mw.drs. Marjolein Kleppe	22-12, 10.00 uur: dhr. Kossi Kouma Gnameho, MSc.
15-12, 12.00 uur: dhr. Slavko Rogan, MSc.	22-12, 12.00 uur: mw.drs. Janneke C.A.W. Peijnenborgh, MSc.
15-12, 14.00 uur: mw. Jesse M. Rijks, MSc.	22-12, 13.45 uur: mw.drs. Nicole Rijkens-Klomp
15-12, 16.30 uur: dhr.ir. Stijn M. Agten	22-12, 14.00 uur: dhr. Simon J.A. van Kuijk, MSc.
16-12, 09.45 uur: dhr.mr. Lukas Wetzel, MSc.	22-12, 15.45 uur: dhr.drs. Gianluca Lista
16-12, 10.00 uur: mw. Maria Woolderink, MPhil.	22-12, 16.00 uur: mw. Joany K. Millenaar
16-12, 12.00 uur: dhr.drs. Thomas A. Vermeer	11-01, 16.00 uur: mw. Stefanie Hirsch, MSc.
16-12, 13.00 uur: dhr. Ricardo G. Orsini, MSc.	12-01, 10.00 uur: dhr. Mike L.J. Jeurissen, MSc.
16-12, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Anouk Bollen-Vandenboom	12-01, 14.00 uur: mw. Adriana L. Smits, MSc.
19-12, 10.00 uur: dhr. Mahmut Kobal, Diplom-Ökonom	12-01, 16.00 uur: mw. Andrea Franco-Corra, MSc.
19-12, 12.00 uur: dhr. Christian J.H. van Wintersdorff, MSc.	13-01, 10.00 uur: dhr. Nicolaas F. Rinsma, MSc.
19-12, 14.00 uur: dhr.drs. Rob M.J. Moonen	13-01, 12.00 uur: dhr.ir. J.J.A. de Jong
19-12, 15.45 uur: mw. Anne M.N. van Delft	13-01, 14.00 uur: dhr.drs. Geert A.A.M. Simkens
19-12, 16.00 uur: dhr. Willem Loof, LL.M	13-01, 16.30 uur: Inauguratie van prof.dr. A.A. (Bram) Kroon
20-12, 09.45 uur: dhr. Philipp M. Usadel, LL.M	19-01, 12.00 uur: dhr.drs. Stijn A.A.N. Bolink
20-12, 10.00 uur: mw. Maria Nikiforou, MSc.	19-01, 14.00 uur: dhr.drs. Ruud G.L. Nellen
20-12, 11.45 uur: dhr. Ayokunu Adedokun, MPhil.	19-01, 16.00 uur: mw. Marion M-R.F. Collewet, MSc.
20-12, 12.00 uur: dhr.drs. Matthias C. Hütten	20-01, 16.00 uur: Afscheidscollege van prof.dr. Harry Steinbusch
20-12, 13.45 uur: mw. Tigist Mekonnen Melesse, MSc.	24-01, 14.00 uur: dhr. Egbert W.(Bert) Strookappe, MSc.
20-12, 14.00 uur: mw. Angie Mounir, MSc.	26-01, 12.00 uur: mw.drs. Angela E.P. Bouwmans
20-12, 15.45 uur: dhr. Yesuf Mohammednur Awel, MPhil.	26-01, 14.00 uur: dhr. Gerardus J.J. Hendriks, MSc.
20-12, 16.00 uur: dhr. Bart van Oost, MA	27-01, 10.00 uur: mw. Glynis Bogaard, MSc.
21-12, 10.00 uur: dhr. Ahmad Salahnejhad Ghalehjooghi, MSc.	27-01, 12.00 uur: mw. Georgina Palau Caballero, MSc.
21-12, 12.00 uur: mw. Dominique A. Reinwand, MSc.	27-01, 16.00 uur: mw. Emmylou Beekman, MSc.
21-12, 14.00 uur: mw. Renske Fles, MSc.	07-02 15.30 – 19.00 uur: 41e viering Dies Natalis in Theater a/h Vrijthof
21-12, 15.45 uur: mw.drs. Aleida Frissen	
21-12, 16.00 uur: dhr.drs. Maarten Beek	



Maastricht University



Interne vacatures

- **Beheertechnicus**, FS, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.318
- **PhD Student** NUTRIM - Department of Human Biology & Movement Sciences, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.319
- **Promovendus**, FdR, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.320
- **Promovendus**, FHML/School for Public Health and Primary Care (CAPHRI), afdeling Reumatologie, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.322
- **Assistant Professor** in Service Design and Innovation or Services Marketing SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2016.323
- **Senior Programme Manager** at the SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2016.324
- **Receptionist** Maastricht Graduate School of Governance/UNU-MERIT, FHS, 20 hours
Vacancy number: AT2016.325

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

LOOKING FOR A FACILE PEN?

Would you like to learn how to be a better writer or get a taste of journalism? Observant is organising four writing workshop in March and April 2017, both in Dutch and English. The workshops can be taken separately and are given by professional journalists. We work in small groups of a maximum of 10 participants (minimum 6). Participants will receive a certificate upon completion.

Workshop 1 News and Press Release

How can I get my message or conclusion down on paper concisely and attractively?

*Date and time: Thursday, 16 March 2017 from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs*

Workshop 2 Interview

How to prepare for an interview, what questions to ask and how to put it on paper?

*Date and time: Thursday, 23 March 2017 from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs*

Workshop 3 Science Journalism

How to write about science for a broad public? How to avoid jargon and explain the complicated subject clearly step by step?

*Date and time: Thursday, 30 March 2017 from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs*

Workshop 4 Column

How to write an anecdote, a yarn, a philosophy, or diatribe briefly and to the point?

*Date and time: Thursday, 6 April 2017 from 9:30-12:30hrs.
Open from 9:00hrs*

Prices: €30 (students), €100 (employees, alumni and SenUM members), € 125 (outside the UM)

Location: Observant editorial room, Sint Servaasklooster 32, room 2.036

Information: riki.janssen@maastrichtuniversity.nl or 043-3885384

Registration: marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Registration until Monday morning, 20 February 2017, 9:00hrs.

